

4

UŽ SE ZE SNU NEVRÁTÍ

Dnes jsme vyrazili s Juditou na výlet. Byl to její nápad: pravděpodobně mě chce alespoň na chvíli přivést na jiné myšlenky. Zmizení otce je totiž usazeno někde hluboko ve mně, přestože se snažím nic nedávat najevo, je to stále přítomné, pořád se mnou. On je pryč, ale jako by tu byl víc než kdy předtím.

Jedeme mým autem, já řídím, Judita sedí vedle mě a povídá: „Hele, taky se ti dělá v autě špatně?“

„Teď už ne. Jako dítě jsem bez kinedrilu blinkal i ve šlapacím autíčku, ale od té doby, co řídím, je to úplně v pohodě.“

Judita přikývne. „Jasně. Řízení to většinou vyřeší. A víš, čím to vlastně je, že se ti v autě nebo v jiném dopravním prostředku chce zvracet?“

Když zavrtím hlavou, pokračuje. „Tělo si myslí, že je otrávený. No, nekecám! Je to pozůstatek snad ještě z pravěku,

kdy... Já, teď jsem si vzpomněla, když jsem byla malá, tak jsem prej místo pravěcí lidé říkala praprávěci. No nic, tak praprávěci jedli většinou syrový maso a bylo dost pravděpodobný, že se otráví nějakým tím nervovým jedem... Botulotoxin? To bude ono. Tahle otrava totiž způsobí, že se ti nějak změní smysly a vnímání rovnováhy a kdovíco. Když jedeš v autě, sám se nehýbeš, vid' – sedíš a čteš si, přesto se ti tělo tím pohybem otrásá a v zatáčkách se to projevuje v těch čidlech, co vnímají pohyb. No a mozek je zmatenej. Vyhodnotí to proto tak, že seš otrávenej, a chce ti zachránit život nutkáním na zvracení. Takže mozek je zase chytrej jak rádio, vid',“ prohodí vesele, přestože je ve tváři zelená a zhluboka oddychuje. „Právě proto pomáhá, když sleduješ silnici před sebou, není tam ten rozpor mezi tím, co vidíš a co cítíš, takže je ti dobře. Už tam budem?“

Musím se zasmát, Judita se občas chová jako malá. Je zábavná s těmi citáty vytrženými z kontextu, ze všech těch knih, které hltá, se svými moudry načtenými z facebooku. Tátovi by se určitě líbila.

Když dorazíme na místo, Judita vyskočí z auta a běží k příkopu, kde se zhroučí v předklonu, s rukama opřenýma o kolena. Nic se nestane, tak se po chvíli dýchání opět zvedne, a s úsměvem se vrátí ke mně.

„To máš z toho, že jsi to posledních deset minut nevydržela a musela facebookovat. Mozek ti dává jasně najevo, co si o tý tvý závislosti myslí,“ neodpustím si.

„Pche. Jen jsem odepisovala na zprávu kamarádce ze základky. Myslíš, že bez toho pár hodin nevydřím? No a taky jsem se koukala, kolik mám lajků za tu vlastnoručně ušitou